

สารบัญ

ขนมดัวโงะโยโมะ

11

ไอศกรีมอิตาเลียนเวลาโต

79

ข้าวมุกาโงะ

165

ฟูกิผัดมิโสะ

239

SAMPLE

SAMPLE

ヨモギ団子

ຂນມດັງໂງະໂຍໂມງ



SAMPLE

ชีวิตคนเรามักมีช่วงเวลาที่พลิกผันอย่างรวดเร็ว

ผ่านมาไม่ถึงหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่คุณมิตธีโร่อุ้มฉันไว้บนหลัง เราก็จดทะเบียนสมรสกัน สมัยที่รู้จักกันแรก ๆ เรามีความสัมพันธ์แบบอ้อม ๆ ในฐานะที่เขาเป็นคุณพ่อของคิวพีจังก่อนจะกลายเป็นคุณโมริคาเงะ แล้วสุดท้ายก็กลายเป็นคุณมิตธีโร่ในใจฉันไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

ทุกครั้งที่พิมพ์ในใจว่าคุณมิตธีโร่ก็รู้สึกราวกับหยदन้ำผึ้งแสนหวานก่อตัวในอกฉัน ทั้งยังรู้สึกประทับใจว่าช่างเป็นชื่อที่เหมาะสมกับคุณมิตธีโร่'จริง ๆ คุณพ่อคุณแม่ของเขาคงอธิษฐานอย่างอ่อนโยนว่าขอให้ลูกชายที่เกิดมามีชีวิตที่ใสสว่างเหมือนน้ำผึ้ง

¹ ชื่อ “มิตธีโร่” ประกอบด้วยอักษรคันจิที่แปลว่าน้ำผึ้งและแสงสว่าง

แต่เวลาจะเปล่งเสียงเรียกชื่อนั้นที่ไรฉันมักจะรู้สึกเงิน
อย่างบอกไม่ถูก เลยเรียกว่าคุณไมริดาเงแทน ส่วนคุณมิตซึโร่
มักเรียกฉันว่าคุณบิโตะและบิโตะจัง บางทีก็เรียกว่าคุณ
ฮาโตโกะหรือฮาโตะจัง พอเหล้าเข้าปากจะเรียกว่าฮาโตง
ไม่ก็ฮาโตบิ หลากหลายชื่อไปหมด

คุณมิตซึโร่อาจกำลังหัวนโหวเหมือนกันก็ได้ ระยะห่าง
ระหว่างเขากับฉันถึงได้เพิ่มบ้างลดบ้าง

ตอนนี้เราหันหลังให้ศาลเจ้าสิริงาโอกะฮาจิมังงูและกำลัง
เดินลงบันไดมุ่งหน้าสู่ทะเล เวลาเห็นหน้าคุณมิตซึโร่ตรง ๆ
ฉันมักรู้สึกเงินจนเฉลอลบตา แต่ถ้าแอบมองไปหน้าด้านข้าง
ก็ไม่ใช่ไร แถมจ้องมากแค่ไหนคุณมิตซึโร่ก็ไมรู้ตัวด้วย

นับจากวันนี้ไปเขาเป็นสามีของฉันแล้ว คุณมิตซึโร่ที่
กลายเป็นสามียิ่งดูหล่อเหลาขึ้นอีก จมูกของเขาโด่งเป็นสัน
อย่างกับกระดานลื่นในสวนสาธารณะ

หากคิดพิจังไม่เอ่ยคำว่าเดดเพื่อล้อเราสองคนในตอนนั้น
ฉันกับคุณมิตซึโร่คงไม่ได้มีความสัมพันธ์ในลักษณะนี้แน่ ไม่นึก
เลยว่าฉันจะได้เป็นภรรยาของใครสักคน อย่างไรก็ตามหนึ่งปีก่อนเลย
เมื่อสามเดือนก่อนฉันยังไม่ได้จินตนาการถึงเรื่องนั้นด้วยซ้ำ
เป็นเพราะคิดพิจังที่ช่วยเชื่อมโยงฉันกับคุณมิตซึโร่เข้าด้วยกัน

ฉันกุมมือคิดพิจังแน่นในระดับที่ไม่ทำให้เธอเจ็บด้วยความ
รู้สึกขอบคุณ

นักท่องเที่ยวนับล้านมากำลังมุ่งหน้ามายังศาลเจ้า
สิริงาโอกะฮาจิมังงู เราสามคนพ่อแม่ลูกจึงไม่สามารถเดินจูงมือ

เรียงกันได้ ฉันต้องคอยมองคิวพีจังก์กับคุณมิตซึโร่ไม่ให้พลาด
สายตาทั้งบนบันไดศาลเจ้าในชั่วโมงนี้ รวมไปถึงบนเส้นทาง
ชีวิตที่กว้างใหญ่และไร้จุดสิ้นสุดด้วย

“จะว่าไปมันดูไร้ชีวิตชีวาว่าเมื่อก่อนยังงี้ก็ไม่รู้จะคะ”

ฉันบอกคุณมิตซึโร่ระหว่างหลบหลีกคลื่นฝูงชนอย่าง
ชำนาญ

“หมายถึงอะไรเหรอครับ”

“บันไดศาลเจ้านี่นะคะ”

โซกุนมินาโมโตะ โนะ โยริโตโมะสร้างเส้นทางนี้เพื่อ
อธิษฐานให้การคลอดลูกของคุณมาซาโกะเป็นไปอย่างราบรื่น
แค่ปรารถนาให้ภรรยาคลอดลูกอย่างปลอดภัยก็ถึงกับสร้าง
เส้นทางยาวเหยียดขนาดนี้แล้ว เธอได้รับความรักจากสามี
มากมายขนาดไหนกันนะ

แต่ในการก่อสร้างซ่อมแซมครั้งที่ผ่านมาก็มีการย้ายต้น
ซากุระไปไว้ที่อื่นด้วย เส้นทางสู่ศาลเจ้าจึงเหลือเพียงซากุระ
ต้นเล็ก ๆ คุบอบาง ทั้งยังเทคอนกรีตเคลือบพื้นจนให้ความ
รู้สึกเหมือนเดินอยู่บนถนนทั่วไป

“จริงอยู่ว่าทำแบบนี้อาจดีกว่าเดิมก็ได้ เพราะถึงฝนตก
ก็ไม่มีน้ำนองเป็นแอ่ง”

ฉันเอ่ยในขณะที่คุณมิตซึโร่กำลังเดินไปเรื่อย ๆ สายตา
ของเขาจ้องมองไปยังแสงอาทิตย์อัสดง

โชคดีที่มีการก่อสร้างซ่อมแซมหลังรื้อถอนจากโลกนี้ไปแล้ว
หากเจ้าตัวได้มาเห็นบันไดศาลเจ้าในตอนนี้นคงหงุดหงิดและเขียน

จดหมายคัดค้านถึงนายกเทศมนตรีเป็นแน่ เพราะบันไดศาลเจ้า
ถือเป็นเส้นทางพิเศษสำหรับรุ่นก่อน

สมัยยังเด็กฉันไม่ได้รับอนุญาตให้เดินผ่านบันไดศาลเจ้า
ไปทางทะเลด้วยซ้ำ รุ่นก่อนดูว่าจะหั้นบันทึยให้ศาลเจ้าไต้ยังง
ดั่งนั้นถึงฉันจะเคยเดินมุ่งหน้าสู่ศาลเจ้าสี่รุงาโอกะฮาจิมังงู
โดยหันหลังให้ทะเล ทว่ายังไม่เคยเดินหันหลังให้ศาลเจ้าและ
มุ่งหน้าสู่ทะเลแบบนี้แม้แต่ครั้งเดียว

แต่ถ้าบอกว่านี่เป็นเสมือนทางเดินในพิธีแต่งงานของฉัน
เทพประจำศาลเจ้าสี่รุงาโอกะฮาจิมังงูคงอนุญาต อีกอย่างคนที่
ตั้งกฎว่าห้ามหั้นบันทึยให้ศาลเจ้าคือรุ่นก่อน ในเมื่อรุ่นก่อน
ไม่อยู่แล้วก็เท่ากับว่ากฎนั้นถูกยกเลิกไปด้วย

หลังจากได้เจอคุณมิตซึโระกับคิวฟิจังฉันก็คิดแบบนั้นได้
ในที่สุด ครั้นจะใช้คำว่าหลุดพ้นจากพันธนาการของรุ่นก่อนก็ดู
เกินไปหน่อย เอาเป็นว่าคนที่ช่วยดึงฉันออกมาจากใยแมงมุม
ก็คือคุณมิตซึโระและคิวฟิจัง

“อ๊ะ ขอแวะร้านสหกรณ์หน่อยได้หรือเปล่า”

คุณมิตซึโระหันมาถาม

“ได้สิคะ”

“งั้นเอาขนมปังยัมด้วยค่ะ!”

คิวฟิจังที่วงงุนพลันเปล่งเสียงสดใส วันนี้เธอเพิ่งเข้าเรียน
โรงเรียนประถม เพราะมีเรื่องไม่คุ้นเคยให้ทำมากมายก็เลยเหนื่อย
นิดหน่อย ฉันเองก็ได้เลื่อนชั้นเป็น “คุณแม่” มือใหม่ตั้งแต่วันนี้
เหมือนกัน

“ใครอยากกินขนมปังยืมบ้าง”

พอฉันถามขึ้นเราทั้งสามคนก็ทูลมือกันอย่างเรีงว่า ไม่รู้เหมือนกันว่าเราเริ่มเรียกขนมปังใส่ถ้วยแดงของร้านพาราไดซ์แอลลีว่าขนมปังยืมตั้งแต่เมื่อไหร่

“แต่เรากำลังจะไปกินข้าวที่ร้านเซบรากัน เพราะงั้นขนมปังยืมต้องเก็บไว้กินเป็นของว่างพุงนี้นะ”

เมื่อฉันกำซับริดคิฟิจังก็เบะปากอย่างตื้อตึงเหมือนผีน้อยคิดหาไร ในช่วงหนึ่งปีนับตั้งแต่ได้รู้จักกันเธอตัวสูงขึ้นมากทีเดียว

อันที่จริงควรมาร้านสหกรณ์ในช่วงเช้า ถ้าพูดให้ถูกต้องตั้งแต่เช้าตรู่ เพราะช่วงเย็นแทบไม่มีผักเหลือแล้ว ขณะที่ฉันกังวลว่าจะเหลือของให้ซื้อใหม่ คุณมิติชีโรก็กลับมาพร้อมกระเทียมหนึ่งหัวบนฝ่ามือ เขาดูจะเริ่มมีคนรู้จักในย่านนี้เพิ่มขึ้น ภาพเขาตกทลายผู้คนจึงทำให้ดูเป็นคนพึ่งพาได้ ส่วนขนมปังยืมสามชิ้นก็ซื้อมาได้ครบถ้วน

“อუნจังเลย”

คิฟิจังถือขนมปังยืมที่เพิ่งอบเสร็จใหม่ ๆ และห่ออยู่ในกระดาษด้วยรอยยิ้ม

ฉันนึกว่าร้านเซบราอยู่ใกล้ร้านสหกรณ์ แต่ความจริงแล้วต้องเดินไกลพอสมควร ทางเท้าค่อนข้างแคบ เราเลยเดินเรียงเดี่ยววนาบริดคิฟิจังเหมือนครอบครัวเปิด

คุณมิติชีโรรู้จักร้านเซบราจากบรรดาแม่ ๆ ที่โรงเรียนอนุบาลของคิฟิจัง แม้แต่ฉันที่อาศัยอยู่คามาคูระมานานยังไม่รู้เลยว่าร้านอาหารอยู่ใกล้วัดอังโคคุรอนจิด้วย คุณมิติชีโรเป็น

คนพูดจานุ่มนวลและกิริยาสุภาพ เขาจึงสามารถเข้ากับบรรดาแม่ ๆ ได้ดี

“สวัสดิ์ค่ะ”

พอเปิดประตูอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ มาตามผู้มีอริยาศยดี ก็กล่าวต้อนรับเราด้วยรอยยิ้ม

“โมริคาเงะที่จองไว้ล่ะคะ”

ฉันบอกชื่อด้วยความประหม่า ตั้งแต่วันนี้ฉันกลายเป็นโมริคาเงะ ฮาโตโกะแล้ว ไม่ใช่อาเมมิยะ ฮาโตโกะ ทั้งดีใจและเงินอายุที่ได้เข้าเป็นสมาชิกครอบครัวเดียวกับคิวจิจังและคุณมิตซึโระ แม้ยังไม่คุ้นที่ต้องเปลี่ยนมาใช้ชื่อโมริคาเงะ ฮาโตโกะก็จริง แต่มีความรู้สึกว่านกพิราบ (ฮาโตะ) น่าจะชื่นชอบป้า (โมริ) มากกว่าฝน (อาเมะ)

เนื่องจากจองไว้ตอนยังไม่เย็นมาก ในร้านจึงยังไม่มีคนเลย คิวจิจังกับฉันนั่งข้างกัน ส่วนคุณมิตซึโระนั่งอีกฝั่งของโต๊ะชายที่ดูแล้วน่าจะทำอาหารอร่อยมากยืนอยู่ในครัว คาดว่าเป็นสามีของมาดาม

“เปียร์มีสองอย่างนะ ฟรีเมียมมอลต์กับเปียร์ท้องถิ่นของคามาคูระ”

เมื่อฉันบอกขณะดูเมนู คุณมิตซึโระก็ทำท่าครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง

“วันนี้เรามาฉลองกัน เพราะนั่นคือสปาร์กิ้งไวน์กันดีกว่า”

เขากล่าวอย่างแข็งขัน ฉันยังไม่รู้เลยว่าคุณมิตซึโระมีเงินเก็บอยู่แค่ไหน และแต่ละเดือนมีค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต

เท่าไร แต่ก็พอรู้จากสถานการณ์ว่าเขาไม่น่าจะใช้จ่ายสุ่ยสุ่ย
ได้มากนัก ความรู้สึกนั้นอาจแสดงออกมาทางสีหน้าของฉันทก็ได้

“ไม่เป็นไรหรอก วันนี้เป็นวันพิเศษทั้งที”

คุณมิติซีเฝ้ามองฉันด้วยดวงตาที่มีประกายสุกใสราวอัญมณี
เขาอายุสามสิบปลาย ๆ จึงเริ่มมีผมขาวแซม

“จริงด้วยนะคะ”

วันนี้เป็นวันพิเศษจริง ๆ คิวพีจึงเข้าโรงเรียนประถม ส่วน
เราสองคนก็ถือโอกาสจดทะเบียนสมรสไปด้วยเลย จากนั้นไปเรา
จะเป็นครอบครัวที่เดินไปด้วยกัน จึงถือเป็นวันเกิดของครอบครัว
ไมริคาเงะ วันที่น่าจดจำแบบนี้ก็ต้องฉลองอย่างยิ่งใหญ่สินะ

เราชนแก้วฉลองกัน ของผู้ใหญ่เป็นสปาร์กลิงไวน์ ส่วน
ของคิวพีจึงเป็นน้ำผลไม้ผสมโซดาที่ใส่ผลไม้ตามฤดูกาลด้วย

“คิวพีจิง ยินดีด้วยนะที่เข้าโรงเรียนประถมแล้ว”

ฉันกับคุณมิติซีเฝ้าพูดซ้ำ ๆ เพื่อประสานเสียงให้พร้อมกัน
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คุณพ่อ ป๊อปโปะจิง ยินดีด้วยนะคะที่แต่งงานกัน”

คิวพีจิงตะโกนเสียงดังกว่าเราสิบเท่า

ฉันไม่คิดว่าจู่ ๆ เธอจะโผล่ออกมาจึงตกใจและเผลอมอง
รอบตัว ในร้านยังไม่มีลูกค้าคนอื่น แต่เซฟในครัวกับมาตาม
ที่ยืนอยู่ข้างเคาน์เตอร์ปรบมือเบา ๆ ด้วยสีหน้าสดใสอย่างกับ
รู้เรื่องนี้ตั้งแต่ต้น

“ขอบคุณ”

ฉันกับคุณมิตซีเริ่กล่าวขอบคุณตัวลืบขณะถือแก้วแชมเปญ
ในมือข้างหนึ่ง จากนั้นครอบครัวที่มีกันสามคนก็หันหน้าเข้าหา
กันอีกครั้ง

“จากนี้ไปขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ ฉันยังมีข้อ
บกพร่องอยู่หลายอย่าง อาจจะทำให้ทั้งสองคนต้องลำบาก
หลายเรื่องเลยก็ได้”

คืนนี้เรามาฉลองที่คิวพีจึงเข้าโรงเรียนประถม ไม่นึกเลย
ว่าเหตุการณ์จะกลายเป็นแบบนี้ แต่พอเห็นเซฟกับมาดามของ
ร้านแสดงความยินดี ฉันก็รู้สึกมีความสุขเหลือเกิน ความยินดี
ที่ได้แต่งงานกับคุณมิตซีเริ่มันขึ้นมาในอกดุจฟองสปาร์กลิงไวน์
แล้วก็กลายเป็นน้ำตาพรุ้งฟูออกมา ระหว่างที่มัวอึกอึ้งอยู่นั้น...

“เดี๋ยวฟองหายหมดนะ”

คุณมิตซีเริ่ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ฉันอย่างอ่อนโยน ในเวลา
สำคัญฉันเป็นต้องลืมผ้าเช็ดหน้าเสมอ กลิ่นที่ลอยจากผ้าเช็ดหน้า
วันนี้ไม่ใช่แกงกะหรี่ แต่เป็นกลิ่นของคุณมิตซีเริ่

“คิมปาย”

เสียงคิวพีดังขึ้นเพราะทนไม่ไหวในที่สุด เธอถือแก้ว
น้ำผลไม้หนัก ๆ รออยู่นานแล้ว แก้วนั้นดูราวกับหีบสมบัติที่เต็ม
ไปด้วยผลไม้ตามฤดูกาล ฉันดื่มสปาร์กลิงไวน์สำหรับการฉลอง
ลงคออย่างเงิบ ๆ

คุณมิตซีเริ่เอ่ยขณะเปิดเมนู

“ได้ยินมาว่าอาหารร้านนี้อร่อยทุกอย่าง มีทั้งอาหารจีน
และอาหารอิตาลี ทุกคนสั่งอาหารที่ตัวเองอยากกินได้เลยนะ”

คุณมิติซีโร่คอไม่แข็งเท่าไร แต่ดื่มสปาร์กลิงไวน์ไปเกิน
ครึ่งแก้วแล้ว

ฉันดูเมนูและเห็นว่ามีแต่ของน่าอร่อยจริง ๆ เมื่อมาตาม
เดินมารับออเดอร์ คุณมิติซีโร่ก็สั่งของโปรดไปตามลำดับ

“สลัดเซบรา ขนมจีบนุ่ม แล้วก็ปลาซาร์ดีนในน้ำมัน
แบบโฮมเมด”

คิวพีจั่งสั่งอาหารเป็นคนต่อมา

“คาร์โบ나라!”

ฉันกวาดตามองเมนูต่าง ๆ ในที่สุดก็ตัดสินใจได้

“ผักกาดแก้วห่อกุ้งกับเห็ดผัดเกลือ ข้าวผัดราดหน้าปู
ไข่ผัก ขนมจีบขอเป็นสามทีนะคะ”

ฉันชักสนุกขึ้นมาแล้ว รวากับที่หลังน้ำตาเมื่อครูเป็นเรื่อง
โกหก

ตั้งแต่ได้พบพ่อลูกไมริคาเงะ ฉันก็ได้รู้จักความสุขจากการ
กินอาหาร แน่่อนว่าก่อนหน้านี้ฉันก็ชอบกินอาหารอร่อย ๆ
แต่ต่อให้เป็นอาหารชนิดเดียวกัน เมื่อกินเจียบ ๆ คนเดียวก็มี
รสชาติแตกต่างจากตอนกินร่วมกับคนที่รู้สึกดีด้วย ในโลกนี้ไม่มี
ช่วงเวลาใดที่มีความสุขและล้ำค่ามากไปกว่าตอนได้ล้อมวง
กินอาหารอร่อย ๆ กับคนที่ตัวเองรักอีกแล้ว

“พรุ่งนี้ต้องส่งจดหมายแจ้งข่าวการแต่งงานแล้วละ”

ฉันบอกหลังจากดื่มสปาร์กลิงไวน์แก้วแรกจนหมด

“หนูจะช่วยด้วยค่ะ”

คิวพีจั่งเสนอตัว

“อ๊ะ เมื่อก็คิดว่าพึ่งแทนตัวเองว่าหนูสินะ”

ฉันหันไปมองคุณมิตซีไรโดยอัตโนมัติ

“จนถึงเมื่อวานยังแทนตัวเองว่าคิดพึ่งอยู่เลย”

คุณมิตซีไรประหลาดใจเช่นกัน

“อืม พอขึ้นประถมก็เริ่มแทนตัวเองว่าหนูชั้นไหน”

สมัยเด็ก ๆ ฉันเป็นยังไงนะ นี่ก็ไม่ออกเลย เคยแทนตัวเองว่าฮาโตะจังหรือปิปปะจังหรือเปล่า ถ้าถามรุ่นก่อนก็คงช่วยบอกให้รู้ได้ แต่มันเป็นไปไม่ได้แล้ว

ฉันพลันนึกขึ้นได้ก็เลยบอกกับรุ่นก่อนในใจ

หนูแต่งงานแล้วนะคะ แหมยังได้เป็นแม่ปุบปับเลยด้วย
ทันใดนั้นเอง

อ้อ อย่างนั้นหรือ

ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงตอบเนือย ๆ ของรุ่นก่อนดังจากฟ้า

ถ้ารุ่นก่อนยังมีชีวิตอยู่จะคิดยังไงกับคุณมิตซีไรนะ บางทีคนแบบคุณมิตซีไรอาจเข้ากันได้ดีกับรุ่นก่อนที่เอาใจยากและถูกใจแกจนิดคาคดไม่ถึงเลยก็ได้

อาหารมีรสชาติยอดเยี่ยมสมคำเล่าลือ ทุกเมนูอร่อยไร้ที่ติ ไม่ใช่อาหารแบบในครัวเรือน แต่ก็ไม่ใช่อาหารแบบที่เชฟทำเพื่อโอ้อวดฝีมือจนเข้าไม่ถึง เป็นรสชาติสากลที่ใคร ๆ น่าจะรู้สึกว่ารอร่อยจากใจจริง ไล่ตั้งแต่เด็กแบบคิดพึ่งไปจนถึงคนรุ่นปู่ย่าตายาย คิดพึ่งกวาดคาร์โบนาราเกือบเกลี้ยงจานคนเดียว

“อืมต้อเลย” ฉันทพูด

“สงสัยวันนี้จะส่งมาเยอะไปหน่อย”

“ถ้ากินไม่หมดก็ขอให้เขาห่อกลับบ้านเถอะ”

ในหม้อดินยังมีข้าวผัดราดหน้าปูเหลืออยู่

หากคุณมิตชีไร่ตัวคนเดียว ฉันทอาจไม่แต่งงานกับเขาก็ได้ แต่เพราะมีคิฟี่จั่งอยู่ ฉันทเลยแต่งงานกับคุณมิตชีไร่ มีเฉพาะเรื่องนี้ที่เข้าใจแน่ชัด

ฉันทอยากเป็นครอบครัวเดียวกับคิฟี่จั่ง และคนที่ปรารถนาอย่างแรงกล้าให้ฉันทกับคุณมิตชีไร่แต่งงานกันก็คือคิฟี่จั่งนั่นเอง

“ค่อยเป็นค่อยไป...นะ”

ฉันทอาจจะเมานิดหน่อยแล้วก็ได้ แต่ยังพอมีสติสัมปชัญญะอยู่

“ค่อยเป็นค่อยไปเหอะคะ” คิฟี่จั่งถาม

แม้แต่คิฟี่จั่งที่อายุหกขวบก็คงเข้าใจว่าฉันทกำลังจะพูดเรื่องสำคัญ เธอจึงจ้องตาฉันทตรง ๆ

“ใช่ เราเป็นแม่ลูกกันแบบค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า ถ้าพยายามมากเกินไปเราก็จะเหนื่อยล้า ต่างฝ่ายต่างต้องไม่ฝืนตัวเองนะ”

ฉันทคิดเรื่องนี้มาตลอดตั้งแต่ตัดสินใจว่าจะแต่งงาน

รุ่นก่อนก็คงพยายามอย่างหนักเพื่อลดระยะห่างกับฉันท และเพื่อทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด แต่มันทำให้ฉันทรู้สึกขมขื่น จึงตัดสินใจแล้วว่าจะไม่พยายาม จะไม่บังคับตัวเองว่าต้องเป็น

แม่ของคิรพีจึงให้ได้ ฉันตั้งใจว่าจะค่อย ๆ ลดระยะห่างที่ละนิด จนกระทั่งเป็นแม่ของเธอได้อย่างเป็นธรรมชาติในสักวันหนึ่ง

เซฟพูดส่าห์ทำอาหารให้ทั้งที ฉันไม่อยากเหลือทิ้งเลยยึด ปลาซาร์ดีนในน้ำมันใส่กระเพาะอาหารจนแน่นท้อง ได้รสชาติขมชนิด ๆ ของอาหารทะเลในฤดูใบไม้ผลิ

“ฤดูร้อนปีนี้เราไปเล่นน้ำทะเลด้วยกันนะ”

ถึงตอนนั้นชวนคุณนายบาร์บาราที่อยู่บ้านติดกันด้วยดีกว่า ยังไม่ได้บอกเธอเลยว่าฉันจดทะเบียนสมรสแล้ว

แน่นอนว่าชีวิตการแต่งงานไม่ใช่เรื่องง่าย จากนั้นไปก็มีเรื่องยากลำบากมากมาย สักวันหนึ่งฉันอาจคิดว่าไม่น่าแต่งงานเลยก็ได้ บางทีฉันอาจติดกเพราะคิรพีจึงพูดใส่หน้าว่า “เกลียด” ไม่ก็ร้องไห้ถึงเช้าเพราะทะเลาะกับคุณมิตซีโร่ ฟันธงไม่ได้หรอกว่าเรื่องพวกนั้นจะไม่มีวันเกิดขึ้น

แต่แค่นี้ฉันก็รู้สึกว่ามันจะก้าวผ่านสิ่งเหล่านั้นไปได้ วันนี้เป็นรางวัลแห่งชีวิตเหมือนกับผลไม้มากมายที่อยู่ในแก้วของคิรพีจัง

“คนเริ่มแน่นร้านแล้ว แถมอีกสักพักก็น่าจะง่วงด้วย เราหลับกันเลยไหม”

คุณมิตซีโร่ที่กลับจากห้องน้ำเริ่มเตรียมตัวกลับบ้าน จานบนโต๊ะยังมีอาหารเหลือนิดหน่อย แต่ถือว่ากินเกือบหมดแล้ว

“ขอบคุนสำหรับอาหารค่ะ”

เมื่อฉันพนมมือไว้ระดับอกแล้วหลับตาพิมพ์้า คิวพีจังก์ก็ทำตามด้วยสีหน้าสงบเสงี่ยม ผิดกับคิวพีจังก์เมื่อหนึ่งปีก่อนจริง ๆ เธอเองก็กำลังเติบโตใหญ่แผ่กิ่งใบขึ้นฟ้าเช่นเดียวกับพืชพรรณ

“คุณมิตซึโร่”

หลังจากจากร้านฉันแกล้งหยอกด้วยการเปล่งเสียงเรียกชื่อนั้นเป็นครั้งแรก และอาศัยความมั่นใจมาคล้องแขนตัวเองกับแขนคุณมิตซึโร่

คืนนี้บรรยากาศดี ลมทะเลพัดอย่างอ่อนโยนราวกับจะปลอบประโลมบาดแผลของใครบางคน ปกติฉันไม่ค่อยมีโอกาสได้มาฝั่งทะเล แต่คิดว่าทะเลก็ดีเหมือนกัน

เราลงรถประจำทางที่ศาลเจ้าคามาคูระงูแล้วรายงานเจ้าชายโมรินางะว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ปกติฉันแค่ไค้ คำนับได้เสาทิริอิ แต่วันนี้เดินขึ้นบันไดไปยื่นหน้าจุดสักการะกันสามคน จากนั้นเอ่ยเป็นสัญญาณว่าเอาละนะ ก่อนที่แต่ละคนจะโยนเงินทำบุญใส่กล่อง เราทุกคนสั่นกระดิ่ง ไค้สองที่ตบมือแปะ ๆ สองครั้ง แล้วพนมมืออธิษฐาน จากนั้นไค้อีกหนึ่งที่และค่อย ๆ เดินลงบันได

“วาทริสวัสดิคะ”

ฉันแยกกับสองพ่อลูกได้เสาทิริอิ

ฉันเดินไปทางซ้าย ส่วนคุณมิตซึโร่กับคิวพีจังก์เดินไปทางขวา

คิดอยู่เหมือนกันว่าคืนนี้อยู่ด้วยกันน่าจะดีกว่าหรือเปล่า แต่พรุ่งนี้ฉันต้องเปิดร้านเครื่องเขียนสืบทากิ ส่วนคุณมิตซึโร่ก็ต้อง

เปิดร้านของตัวเอง เราหวังจะอาศัยอยู่ได้ขายคาเฟ่ด้วยกันใน
สักวัน แต่ตอนนี้วางแผนว่าจะอยู่บ้านตัวเองกันไปก่อน เรียก
ได้ว่าเป็นครอบครัวที่แยกกันอยู่ในละแวกใกล้เคียง โดยช่วงแรก
เราจะไปมาหาสู่กันในขอบเขตที่ไม่เป็นภาระก่อน

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ตอนเลี้ยวตรงหัวมุมฉันหันไปบอกอีกรอบ ทั้งสองคน
ยังยืนอยู่ตรงนั้นอย่างที่เราคิดไว้ คุณมิตซึโร่กำลังโบกมือให้ฉัน
สุดชีวิตได้แสงไฟริมทางที่ดูริบหรี่คล้ายจะเลือนหายไปได้ทุกเมื่อ

วันต่อมาฉันใช้เวลาตลอดบ่ายวันเสาร์เพื่อจัดการเรื่องจดหมาย
แจ้งข่าวการแต่งงาน

แม้จะคิดเนื้อหาไว้คร่าว ๆ ตั้งแต่ตอนดูแลร้านช่วงเช้าแล้ว
แต่พอลงมือจริงฉันก็แทบเป็นลม

สาเหตุเพราะฉันดันเกิดไอเดียว่าอยากลองใช้วิธีพิมพ์แบบ
เลตเตอร์เพรสในจดหมายของตัวเองดูบ้าง

ปลายปีที่แล้วฉันได้รับแม่พิมพ์บางส่วนจากโรงพิมพ์ของ
คนรู้จักที่ใกล้จะปิดกิจการเพราะไม่มีผู้สืบทอด จึงคิดจะลองนำ
แม่พิมพ์เหล่านั้นมาใช้งานจริง

แต่แค่พูดน่าจะง่ายกว่าลงมือทำ

ฉันไม่เคยจินตนาการมาก่อนเลยว่าการคืบแม่พิมพ์ทีละตัว
เป็นงานที่ยากเย็นขนาดนี้

เมื่อนึกไปว่าคนสมัยก่อนต้องตั้งหน้าตั้งตาทำแบบนี้
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อพิมพ์หนังสือ ฉันก็อยากคำนวณทุกคนในแวดวง
การพิมพ์ ถ้าเป็นฉันอย่าว่าแต่หนึ่งหน้าเลย ยังไม่ทันเสร็จ
หนึ่งบรรทัดก็คงยอมแพ้แล้วแน่ ๆ ช่างเป็นงานที่ต้องอาศัยความ
พยายามมากจริง ๆ

ขั้นตอนแรกคือการเลือกแม่พิมพ์ของตัวอักษรที่จำเป็น
ต้องใช้ ขั้นตอนต่อไปคือนำแม่พิมพ์มาเรียงให้เป็นเนื้อหาที่
ต้องการ ปิดท้ายด้วยการปั๊มแม่พิมพ์กับหมึกแล้วพิมพ์ลงบน
กระดาษ ปัญหาคือแม่พิมพ์มีขนาดเล็กและเส้นละเอียดมาก
ถ้าต้องเรียงแม่พิมพ์เป็นเวลานาน ๆ ก็จะทำให้สายตาเริ่มล้า
แถมตัวอักษรบนแม่พิมพ์ยังกลับด้านซ้ายขวาจึงยิ่งมองลำบาก
เข้าไปใหญ่

ที่แรกฉันจะว่าจะใส่อักษรคันจิเข้ามาผสมเพื่อให้ดูเป็นการ
เป็นงาน แต่ขึ้นไฉ่จริง ๆ มีหวังต้องใช้เวลาถึงปีหน้า

สุดท้ายผลลัพธ์เลยกลายเป็นข้อความทักทายที่ใช้เพียง
อักษรฮิรางานะ แถมยังตัดตัวอักษรที่ไม่จำเป็นออกไปอีก เนื้อหา
จึงดูเรียบ ๆ น่าเบื่อชอบกล

ระหว่างที่ฉันกลัดกลุ้มว่าจดหมายดูจืดชืด ประตูลิเลื่อน
ก็เปิดดังครืด

“ปีโปะจัง กินของว่างกันเถอะ”

คิวกิจังเดินเข้ามาอย่างเร็วว่า ได้เวลาของว่างตั้งแต่
เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ฉันรีบผละจากงานแล้วเดินไปต้อนรับคิวกิจังถึง
ประตูร้าน